

er faldet fra Kommissionens ærede Formand (Godskesen), skal jeg nu tydeliggøre, hvorfor det er aldeles umuligt, at man kunde læse Telegrammet paa den af Ministeren angivne Maade.

Saaledes som Telegrammet er læst og gengivet i Kommissionens Beretning, staar der, at Embedsmændene anmoder Ministeriet om at opnaa andet Embede eller, hvis ikke muligt i Løbet af kort Tid, om Afsked. Begøring i behørig Form og med nærmere Forklaring vil følge ved første Lejlighed. Enhver kan straks høre, at dette giver brillant Mening, ganske naturlig Mening, og naar man har et Telegram liggende for sig, der paa forskellige Punkter selvfølgelig mangler Kommaer osv. — det er ogsaa Tilfældet ved Ordene: „hvis ikke muligt“, de staar heller ikke mellem Kommaer, der er overhovedet ikke Tegn undtagen der, hvor der staar Stop — har man som altid overfor Telegrammer ingen anden Vej at gaa end at blive ved at læse og se paa det, læse Ordene saaledes sammen, at man endelig faar en Tydning, som giver naturlige Sætningsforbindelser. Den Gengivelse, som Kommissionen har givet, giver ganske naturlige Sætningsforbindelser og har altsaa derigennem skabt en uafviselig Formodning for, at dette maa have været Meningen. Hvis man derimod skulde læse paa den Maade, som den højtærede Justitsminister anser sig for berettiget til, skulde der staa følgende „Embedsmændene anmoder Ministeriet om at opnaa andet Embede eller, hvis ikke muligt, i Løbet af kort Tid om Afskedsbegøring i behørig Form og med en nærmere Forklaring vil følge ved første Lejlighed“. Maa jeg spørge, om der er noget Menneske, der kan finde Mening i det? Havde der endda ikke staaet: med nærmere Forklaring, men havde der staaet: og nærmere Forklaring følger ved første Lejlighed, havde man bedre kunnet forstaa det. Selve det Ord „with“ viser med tilstrækkelig Tydelighed tilbage til Ordet „petition“, og som jeg sagde før og nu skal gentage: Der er ingen, der i Virkeligheden har noget Kendskab til Engelsk, som kan tro, at dismissal og petition skal hænge sammen. Men desuden behøver man blot at tælle Ordene i Telegrammet for at kunne se, at det passede med det Antal Ord, der er opgivet, naar man skiller de to Ord ad, og derigennem faar man en naturlig Læsning.

Men nu siger den højtærede Justitsminister: Det er jo netop det gale ved det, at enten jeg har Ret eller ikke Ret i denne Sag, kunde jeg ikke forstaa det; og andet har jeg ikke sagt. Netop fordi jeg læste det paa den

Maade, netop fordi jeg forbandt dismissal og petition — og mine Embedsmænd var ikke klogere end jeg, de forbandt dem ogsaa med hinanden —, derfor kunde jeg ikke forstaa det. Saa kommer jeg til det, som er Pointen i Historien, og det er netop det, at denne Mangel paa Forstaaelse var højst heldig i det givne Øjeblik, for den hjalp Ministeren til at skaffe sig en Frist op imod et ubehageligt Valg, saaledes at man ikke behøvede at diskutere den Sag, saa længe Høvedet stod paa. Hvis han derimod havde gjort det, som var det naturlige, nemlig at søge Bistand hos det Ting, der spurgte ham, vilde der sikkert have været Hoveder her i Tinget, der kunde have sagt: Det er ganske naturligt: hvis vi sætter et Tegn, det behøver ikke en Gang at være et Punktum, det kan blot være et Komma, ind paa det Sted, læser det sig paa den naturligste Maade af Verden. Hvis den højtærede Minister saa desuden havde forklaret, at der var en Skrivelse af 5. Marts, som havde det bestemte Indhold, som vi nu altsaa har hørt gengive her i Dag baade fra min Side og af et andet æret Medlem, vilde hele Forstaaelsen have rullet sig op for Tinget.

Det nytter ikke, at den højtærede Minister Gang paa Gang vil forsvare, at han har skjult Skrivelsen af 5. Marts, dermed, at den var holdt i en usømmelig Tone. Det ærede 16de tingvalgte Medlem (Trier) var ogsaa inde paa, at denne Skrivelse var af en saadan Art, at en Embedsmand aldrig nogen Sinde burde skrive saadan til en Minister. Det er dog ganske mærkværdigt, thi saa længe det ærede Ministeriums Parti under de samme Førere, som nu er Ministre, var i Opposition, nægtede de sig ikke noget i Retning af at bruge kraftige Udtryk — de var jo Frihedsmænd og fremstiller sig vel fremdeles som Frihedsmænd. Men dermed passer det daarligt, at de har denne ophøjede Façon at opfatte paa, at en Embedsmand er et underordnet Væsen, der skal iagttage en særlig underdanig Tone, naar han henvender sig til sin Minister. Her i Landet er vi vant til — det er noget, vi har lært paa vor Skolebænk — at man med den størst mulige Frimodighed kan tale med Landets Konge, men overfor Landets Justitsminister — naar han er radikal — skal man altsaa iagttage de underdanigste Former. Det er det samme, som gaar igen overfor Færø-Kommissionen. Der siges: hvad er det dog for en Tone, denne Færø-Kommissions Beretning er skrevet i! Naar man nemlig ikke kan klare sig paa anden Maade, naar man er ganske ude af Stand til at komme med et eneste Argument — og det var jo netop det, der var Til-